

Постанем ли валом сињега ти мора...

Људи ријетко кад имају слободу.
Свако би хтио да личи на воду.
Талас може гдје год жели,
тако нам и Алекса Шантић вели.

Од Боке нема љепше у Европи,
пјена се од њене перфекције топи.
Највећи је дијамант Црне Горе,
она и Јадранско море.

Да сам вал, радовао бих се људима,
размишљао бих о њиховим ћудима,
шта свако искрено жели,
а неће да сазна свијет цијели.

Таласи можда не знају да причају,
али да помогну све од себе дају.
Никоме није љепше до валовима,
они не живе ни под каквим правилима.

Они уживају у свему лијепоме,
док обале плажа свакодневно ломе.
Због новца валови не живе
и они немају мисли сиве.

Обишао бих цијелу планету,
посјетио сваки ћошак на свијету.
Ишао бих од Азије до Африке,
људи би о мени цртали слике.

Такав живот има својих мана,
али бих живот цијенио сваког дана.
Онда не бих имао родитеље,
али бих испунио свакакве жеље.

Игре и забаве ми не би никад фалило,
свако дијете на плажи би ме хвалило.
То звучи савршено, али је досадно без обавеза.
Одавно између људи и проблема постоји веза.

Док се од мене свијетлост одбија,
нико не би могао као ја да сија.
У мени би се огледала мјесечина,
забавна би била свака година.

На мени би скакала узбуђена дјеца,
моје комшије би могао свако да пеца.
Било би ми хладно сваке зиме,
јер да се угријем немам чиме.

Некад је досадно бити човјек,
јер сваки дан је исти увијек.
Нема више сладуњаваог воћа,
али се рјешавам разних потешкоћа.

Стварно, једном да постанем вал,
не бих осјећао никакву жал.
Ово су само жеље моје,
а да се остваре можда шансе постоје.

Стефан Анђелић IX – 4
ОШ „Милан Вуковић“
Ментор: Бранка Рађеновић